

Arrest

nr. 231 739 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos en van Palestijnse origine te zijn, op 6 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van voogd M. VAN DE MAELE, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart staatloos en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 5 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 22 augustus 2002, en bijgevolg minderjarig te zijn, in het vluchtelingenkamp al Rashidieh en van Palestijnse origine te zijn. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA. Uw vader is geboren in Libië, u hebt geen idee waarom hij naar Libanon is gegaan, uw moeder is allicht geboren in Libanon. Uw vader verkoopt groenten en werkt in een winkel, uw moeder is huisvrouw. U hebt twee broers en een zus. Uw oudste broer H. (...), die kapper is, is sinds een tweetal jaar in Duitsland. Hij was gebrouilleerd geraakt met een verantwoordelijke van 'Ansar Allah' en uw familie was van oordeel dat hij het land diende te verlaten. Uw broertje A. (...) en uw zusje R. (...) bezoeken een UNRWA school in het kamp. Ook u bezocht een UNRWA school en leerde daarenboven het kappersvak in Abbasiya, buiten het kamp, in het salon van een vriend van uw vader.

Een drietal maanden voor het einde van het schooljaar verliet u de school op het moment dat er ruzie gaande was tussen jongeren van Hamas en Fatah, u hoorde het geluid van schoten en probeerde te vluchten. U was in de buurt van een bouwwerf, viel op de grond en werd door een ijzeren staaf gewond in uw kuit, tevens had u letsels aan uw hoofd en werd u door omstaanders naar het ziekenhuis gebracht.

U en uw vrienden op school speelden regelmatig voetbal en op een bepaald moment begon ene A. A. (...), later zou blijken dat hij tot Ansar Allah behoorde, tegen jullie te zeggen dat jullie getraind gingen worden, zo konden jullie oefenen muren te beklimmen en werd er jullie voorgespiegeld dat jullie konden reizen. U stelt te zijn toegetreden om u te amuseren. Vervolgens werd er jullie gevraagd wat jullie ervan zouden vinden om te leren hoe wapens te monteren en demonteren en werd er gezegd dat diegenen die hierin zouden slagen een cadeau zouden krijgen. U amuseerde zich in deze groep en het idee van een cadeau was aantrekkelijk. U kreeg, samen met vele andere jongeren, een drietal keer een dergelijke les, doch vertelde hierover niets aan uw vader daar u dacht dat dit een gewone activiteit was. U had geen enkel idee dat hier een groepering achter zat. Vrienden van uw vader hoorden over deze activiteiten en brachten hem hiervan op de hoogte, waarna hij u bij zich riep, u vernederde en u verbood nog deel te nemen aan verdere activiteiten. Uw vader vroeg, zonder dat u hier initieel van op de hoogte was, geld aan een aantal ooms die in het buitenland wonen om zo voldoende middelen bij elkaar te krijgen om uw vertrek uit Libanon te regelen en pas de vooravond van uw vertrek werd u hiervan op de hoogte gebracht.

In juli 2018 hebt u, in het gezelschap van uw ouders en een oom, het vluchtelingenkamp verlaten en zijn jullie naar de luchthaven getrokken waar u met een zeven- of achttal jongeren uw reis aanvatte. U reisde met uw eigen paspoort, wat echter in de loop van het door u afgelegde traject door de smokkelaar werd afgenomen. Jullie vlogen via Ethiopië (transit) naar Brazilië waar jullie de nacht doorbrachten om vervolgens naar Bolivia te vliegen en daar vier dagen te verblijven alvorens terug naar Brazilië te gaan om daar de nacht door te brengen en dan vervolgens naar Spanje te vliegen. Jullie werden tegengehouden door de politie en de minderjarigen onder jullie werden, nadat jullie vingerafdrukken waren genomen, door de politie overgebracht naar een centrum waar jullie drie à vier dagen doorbrachten. Een jongeman, een handlangers van de smokkelaar, deed zich voor als een familielid en kon u zo mee naar buiten geleiden en naar het Welcome Hotel brengen, waar u ongeveer een week verbleef om dan in een auto naar België te worden gebracht, waar u op 7 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer naar al Rashidieh problemen zal krijgen met deze groepering, u vreest door hen te zullen worden gedood wanneer u weigert terug toe te treden tot de groep.

Een maand geleden vernam u van uw vader dat een vriend, die samen met u deelgenomen had aan de trainingen, naar Syrië was gestuurd en daar was omgekomen. Toen pas beseft u dat een islamitische beweging, met name Ansar Allah, achter het opzet zat. Uw vader was reeds eerder tot dit besef gekomen en dit was de reden dat hij u naar het buitenland had gestuurd. Na uw vertrek zijn ze (i.e. Ansar Allah) bij u langs gekomen en hebben uw vader gevraagd waarom hij u naar het buitenland had gestuurd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart (Palestijnse identiteitskaart), geboorteakte, UNRWA Family Record, attest opgesteld door het 'Popular Committee' van uw kamp en een rapport neergelegd door uw voogd over kinderen in Palestijnse kampen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg. Zo bezochten u en uw broers en zus UNRWA scholen, kregen jullie elementaire medische bijstand en voedselhulp (CGVS p.4-5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Op aangeven van uw vader hebt u in juli 2018 het land verlaten, uw vader beseftte dat u in contact was gekomen met de islamitische groepering Ansar Allah en u hierdoor in de problemen kon komen (CGVS p.9, 11). Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen ter zake niet kunnen overtuigen.

Zo stelt u met vrienden te hebben gevoetbald, muren te hebben leren beklimmen en dit onder 'toezicht' van ene A. A. (...). U was ervan overtuigd dat deze activiteiten louter voor het vertier waren opgezet. Ook toen jullie gevraagd werd of jullie geïnteresseerd waren in het leren monteren en demonteren van wapens en jullie, in geval van slagen, het krijgen van een cadeau voor ogen werd gehouden, zag u hier geen graten in en lichtte u bijgevolg uw familie hier niet over in. Uit deze door u geschetste gang van zaken kan niet worden opgemaakt dat u bij terugkeer naar al Rashidieh problemen zou kennen met Ansar Allah. Immers, uit uw verklaringen kan, in tegenstelling tot wat u aangeeft, totaal niet worden afgeleid dat u zich ertoe verbonden had toe te treden tot deze groepering en u de groep niet meer zou

kunnen verlaten. Immers, uw activiteiten bleven beperkt tot voetballen en klimpartijen. Wat betreft uw bewering dat jullie, nl. een groot aantal jongeren, ook 'geïntroduceerd werden tot de wapens', dient opgemerkt dat dit beperkt was en geen ander licht kan werpen op bovenstaande appreciatie. U bent niet eens zeker of u twee of drie keer een dergelijke les van een uur hebt gehad, waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat dit slechts in zeer beperkte mate heeft plaatsgevonden. Verder geeft u, hiernaar gepeild, aan dat u tijdens de gehele periode van uw deelname aan deze activiteiten nooit hebt geweten dat deze georganiseerd werden door Ansar Allah. Daarenboven, u gevraagd of deze A. (...) op een of ander moment aan jullie gevraagd heeft hoe jullie stonden ten overstaan van Ansar Allah, ontkent u en stelt u 'neen, hij zei niets, we waren nog nieuw'. Evenmin werd er nav. de wapentraining gealludeerd op Ansar Allah en hun motieven waarom jullie dit werd aangeleerd; u geeft aan dat er enkel gepeild werd of jullie een dergelijke opleiding leuk zouden vinden en werd er jullie een cadeau in het vooruitzicht gesteld. Zoals reeds aangestipt kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u effectief een engagement bent aangegaan met deze groepering en u beloftes ten overstaan van hen zou hebben geuit (CGVS p.9-10). Gezien het geheel van bovenstaande observaties is uw verklaring 'éénmaal toetgetreden kan je niet meer vertrekken' niet geloofwaardig (CGVS p.10). Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. U gevraagd waarom u het recht niet had te vertrekken, antwoordt u 'het gaat over Ansar Allah, vanaf dat iemand tot de groep toetreedt, de jongeren beginnen info te krijgen en als iemand de groep verlaat en die info aan de buitenwereld kenbaar maakt dan krijgen ze schade en dan doden ze die persoon. Daarom kan je beter de groep niet verlaten' (CGVS p.11). Gevraagd over welke informatie u zou beschikken die hen schade zou kunnen berokkenen, los van het feit dat u beweert niet eens te hebben geweten welke groepering het hier betrof, antwoordt u 'beetje bij beetje introduceren ze wapens; daarna sturen ze jongeren naar Syrië om te vechten, dat soort zaken heb ik vernomen na de dood van mijn vriend' (CGVS p.11). Gezien dit geen antwoord is op de vraag over welke info u beschikt én u de vraag bijgevolg nogmaals werd gesteld, kunt u slechts stellen 'ik weet het niet, ik ken er niets van, ik ben niet lang gebleven en ik heb geen vragen gesteld' (CGVS p.11). Hieruit kan evenmin afgeleid worden dat u iets te vrezen zou hebben van deze groepering en is het niet geloofwaardig dat leden van deze groepering na uw vertrek bij uw familie zouden zijn langsgekomen op zoek naar u, te meer uit uw verklaringen ook blijkt dat er mensen zijn die zich vrijwillig bij hen opgeven en u op geen enkele wijze aangeeft als zou u tijdens deze activiteiten bijzonder de aandacht van deze groepering hebben getrokken of zich omwille van bepaalde talenten hebben onderscheiden (CGVS p.11).

In de marge dient in dit kader nog aangestipt dat het weinig aannemelijk is dat u, ondanks uw jonge leeftijd, tijdens uw deelnames aan de verschillende activiteiten nooit zou hebben geweten dat A. (...) banden zou hebben met Ansar Allah daar u, hiernaar gevraagd, aangeeft dat hij in het kamp gekend staat als een, weliswaar, kleine verantwoordelijke van deze groepering en u hier geboren en getogen bent (CGVS p.11). Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat jullie, de jongeren die deelnamen aan deze activiteiten, wel eens over hem zouden hebben gesproken en kan het niet overtuigen dat niemand hiervan op de hoogte zou zijn geweest, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat het een grote groep deelnemers betrof (CGVS p.11).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vrees ten overstaan van Ansar Allah.

Volledigheidshalve dienen nog volgende bedenkingen te worden gemaakt. Zo stelt u een drietal maanden voor het einde van het schooljaar gewond te zijn geraakt toen u viel op een werf terwijl u een ruzie tussen leden van Fatah en Hamas ontvluchtte (u toont op uw gsm een foto van uzelf in het ziekenhuis). Uit uw verklaringen blijkt overduidelijk dat u in dit dispuut niet persoonlijk werd gevisieerd, u hoorde het geluid van schoten en probeerde zo snel mogelijk uit de buurt te geraken. U was op het verkeerde moment op de verkeerde plek. U bevestigt, hiernaar gepeild, dat u uw verwondingen 'per ongeluk' hebt opgelopen (CGVS p.9). Hieruit kan niet worden afgeleid dat dit in uw hoofde leidt tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Wat betreft het gegeven dat uw oudste broer gebrouilleerd was geraakt met een verantwoordelijke van Ansar Allah en omwille hiervan, op aangeven van uw familie, een tweetal jaar geleden naar Duitsland is vertrokken, dient opgemerkt dat dit gegeven geen uitstaans heeft met uw motieven. Immers, u gevraagd of de problemen van uw broer iets te maken hebben met uw vertrek, antwoordt u dat u uw eigen motieven hebt en nergens kan er in de loop van uw verklaringen worden afgeleid dat dit specifieke aspect meegespeeld heeft in uw vertrek uit het land (CGVS p.4). Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van het CGVS.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precarie omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt dat u en uw zus UNRWA scholen bezochten en u nog bij een vriend van uw vader buiten het kamp een kappersopleiding volgde. U en uw familie kregen voedselhulp van UNRWA en u stelt dat deze

organisatie het bed betaalt wanneer een patiënt naar het ziekenhuis moet (CGVS p.4-5). Uw vader verkoopt groenten, hij werkt in een winkel. U geeft aan dat hij voldoende verdient om zijn gezin op vlak van eten en kleding te onderhouden (CGVS p.4-5). Verder blijkt dat u en uw familie een woning betrekken in een gebouw van drie etages dat uw grootvader voor zijn kinderen heeft gebouwd. Gezien uw grootvader intussen is overleden betaalt uw vader iedere maand aan uw oma wat hij kan missen (CGVS p.5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u familie in het buitenland heeft (Duitsland, Dubai, Londen) die u en uw familie in het kamp financiële bijstand verlenen wanneer dit nodig is. Daarenboven heeft deze familie in het buitenland het bedrag van 9500 dollar gesponsord dat nodig was om uw reis naar het België te bekostigen en dient uw vader dit bedrag niet terug te betalen (CGVS p.8). Hieruit blijkt een grote bereidheid van hunnentwege uw familie in geval van nood bij te staan. Daarenboven beschikt u nog over familie in het kamp en getuigt u dat er onder jullie een goede verstandhouding heerst en er een grote bereidheid is elkaar bij te staan in geval van problemen (CGVS p.6). Uit het geheel van deze observaties blijkt dat u bij terugkeer naar al Rashidieh kunt terugvallen op uw ouders en familiaal netwerk.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uw Palestijnse identiteitskaart, geboorteakte en UNRWA-kaart hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft het door u neergelegde attest opgemaakt door het 'Popular Committee' van al Rashidieh dient opgemerkt dat dit attest spreekt over de situatie in uw kamp, dat beknot wordt op de dienstverlening van URWA en de aanwezigheid van Ansar Allah die, gezien de werkloosheid, jongeren aantrekt door hen geld aan te bieden. Dit schrijven is te algemeen om hieruit in uw hoofde te kunnen besluiten tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt mbt. het door uw voogd neergelegde rapport. De opmerkingen van uw voogd, in kader van de opgevraagde nota's van het persoonlijk onderhoud, waarin hij stelt dat niet weerhouden werd dat u verklaarde dat medewerking met Ansar Allah zorgt voor steun en bescherming en dat u stelde dat sommige wijken in uw kamp onveilig zijn, voegen niets toe aan uw persoonlijke motieven. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent uw reisdocument neer te leggen. U hiernaar gepeild geeft u aan dat dit in het bezit is van de smokkelaar omdat men u, wanneer men dit document in uw bezit zou aantreffen, terug zou sturen naar Libanon (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg geloofwaardigheid ontbeert en afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig

verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte

schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel zet verzoeker vooreerst het volgende uiteen met betrekking tot het feit dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen bijstand heeft gekregen van een advocaat:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wijdt in zijn beslissing een alinea uit over het gegeven dat bij het doorlopen van de asielprocedure, verzoeker als minderjarige, voldoende waarborgen heeft gekregen.

Nochtans bepaalt artikel 3 Verdrag inzake de Rechten van het Kind (VRK), artikel 24(2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, overweging 33 Procedurerichtlijn, artikel 22bis Grondwet, artikel 57/1, §4 Vreemdelingenwet, zowel als artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, kortweg de Procedurerichtlijn volgende :

Artikel 3 VRK bepaalt:

"(...)"

Benadering hoger belang van het kind:

“Het VN-Comité voor de Rechten van het Kind benadert het hoger belang van het kind als een drievoudig concept: het is een materieel recht, een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregel. Volgens het Comité kan artikel 3, eerste lid VRK “ingeroepen worden voor een rechtbank” en heeft het dus rechtstreekse werking.¹ Het belang van het kind als interpretatief rechtsbeginsel impliceert dat, wanneer een juridische bepaling vatbaar is voor meer dan één interpretatie, de interpretatie gekozen moet worden die het meest in lijn ligt met het hoger belang van het kind. Ten derde impliceert het hoger belang van het kind als procedureregel dat bepaalde procedurele waarborgen gerespecteerd moeten worden, zoals een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het belang van het kind in de betrokken beslissing.”²

In toepassing van het hoger belang van het kind werden een aantal procedurele waarborgen ingebouwd.

Artikel 25 “Waarborgen voor niet-begeleide minderjarigen” van de Procedurerichtlijn bepaalt: “(…)”

Deze procedurele waarborgen zijn ingevoerd met een reden, nl. ter bescherming van de meest kwetsbaren en het hoger belang van het kind. Deze waarborgen moeten ervoor zorgen dat kinderen, die specifieke beschermings- en bijstandsnoden hebben correct voorbereid, geadviseerd en begeleid worden. De noodzaak hiervan wordt uiteengezet door UNHCR.

“66. Claims made by child applicants, whether they are accompanied or not, should normally be processed on a priority basis, as they often will have special protection and assistance needs. Priority processing means reduced waiting periods at each stage of the asylum procedure, including as regards the issuance of a decision on the claim. However, before the start of the procedure, children require sufficient time in which to prepare for and reflect on rendering the account of their experiences. They will need time to build trusting relationships with their guardian and other professional staff and to feel safe and secure. (...)”

72. Children cannot be expected to provide adult-like accounts of their experiences. They may have difficulty articulating their fear for a range of reasons, including trauma, parental instructions, lack of education, fear of State authorities or persons in positions of power, use of ready-made testimony by smugglers, or fear of reprisals. They may be too young or immature to be able to evaluate what information is important or to interpret what they have witnessed or experienced in a manner that is easily understandable to an adult. Some children may omit or distort vital information or be unable to differentiate the imagined from reality. They also may experience difficulty relating to abstract notions, such as time or distance. Thus, what might constitute a lie in the case of an adult might not necessarily be a lie in the case of a child.(...)”³

Door de procedurele waarborgen -in casu met de voeten getreden en zo schendt het CGVS het hoger belang van het kind in samenhang met de Voogdijwet en de Procedurerichtlijn.

Zo werd verzoeker tijdens zijn verhoor bij het Ministerie van Binnenlandse zaken, niet bijgestaan door zijn advocaat. Verzoeker of zijn voogd hadden geen ruggesteun, konden niet overleggen.

Hoewel het duidelijk is dat een minderjarige in elke stap van de procedure recht heeft op een advocaat, werd deze elementaire regel met voeten getreden. De aanwezigheid van een advocaat in alle procedures, is geen procedurevoorschrift, maar een grondrecht; dus zelfs indien geen belangenschade wordt aangetoond, zijn de rechten van verzoeker geschonden.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor het treffen van zijn beslissing ook terugvalt op de intake, is één en ander niet zonder belang voor verzoeker.

Enkel al hierom, dient de beslissing dan ook te worden vernietigd.”

Verzoeker laat vervolgens het volgende gelden met betrekking tot zijn problemen met Ansar Allah:

“De gemachtigde benadert het deelnemen aan de activiteiten van Ansar Allah niet vanuit de realiteit van het kamp, maar vanuit een westerse hoek; hij kijkt met een westerse bril naar de gemeenschap die bestaat en de regels die er al dan niet gelden.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen benadert het vraagstuk of verzoeker al dan niet deel uitmaakt van de groepering, heel feitelijk en miskent dat de organisatie daarentegen erg organisch en weinig gestructureerd werkt.

Er zijn geen lidkaarten en er is niet een moment waarop men lid wordt, men wordt meegezogen in de organisatie en wordt stapsgewijs geïnitieerd in de rites en geheimen van de groepering.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan vraagt naar het engagement van verzoeker of naar de "geheimen" van de organisatie die verzoeker geacht wordt te kennen, dient verzoeker het antwoord schuldig te blijven.

Maar dat is niet abnormaal of verdacht.

De hele cultus van Ansar Allah is erop gericht om stap voor stap jongeren te initiëren, te binden en uiteindelijk te gebruiken voor hun politieke stratego; de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te weten welk een macht de organisatie heeft en welke lange armen zij uitspreidt in de kampen.

Het is eerder een maffieuze groep, die nooit zal toelaten dat je haar verlaat; dit staat immers gelijk met verraad en teneinde de discipline in haar rangen te handhaven, wordt een dergelijk verraad onverbiddeijk afgestraft.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twijfelt er niet aan dat verzoeker middels sport en spel deelnam aan de activiteiten van Ansar Allah en later ook leerde wapens in en uit elkaar te vijzen; dit is dan ook veel minder onschuldig dan wat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvaardt.

Het verlaten, of niet meer komen opdagen door verzoeker is gevaarlijk omdat verzoeker dan aangeeft dat hij geen deel meer wil uitmaken van de groepering; de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen negeert dit in zijn beoordeling en minimaliseert de sociale dwang die uitgaat van dergelijk sektarische organisaties.

De rapporten waaruit de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert, zijn daarenboven gedateerd. De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen laat na om de meest recente update te checken; hij verwijst naar de update van 7 augustus 2018, terwijl er op 14 mei 2019 er een nieuwe update was; toch ruim drie weken voor de beslissing.

Dit geeft al aan dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich voor de informatie die zij gebruikte om tot een beslissing te komen, niet op (haar eigen) de meest recente rapporten baseerde, wat de nauwgezetheid van haar werk absoluut in vraag stelt.

Het meest recente rapport dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ter beschikking stelt is dus een rapport van 14 mei 2019 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf); het is ook dit rapport dat verzoeker verder aanwendt.

Alleszins wordt Ansar Allah in het rapport meer dan 10 maal vermeld.

*Op p. 23 stelt het rapport dat een Palestijnse jongen werd doodgeschoten in het kamp :
"... Op 13 januari 2019 werd een Palestijn doodgeschoten door het leger aan een controlepost bij de ingang van het kamp Rashidiah toen deze weigerde te stoppen. Dit creëerde spanningen in het kamp. Palestijnse facties kwamen tussen om escalatie te verhinderen. Begin februari 2019 braken gewapende confrontaties uit tussen Palestijnse veiligheidstroepen en een groep ongeïdentificeerde mannen in het vluchtelingenkamp Beddawi. De veiligheidstroepen gebruikten vuurwapens en granaten..."*

Dit voorval werd uiteraard door de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet besproken, laat staan meegenomen in de beoordeling van het verzoek van verzoeker (het incident dateert immers van na het rapport dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen consulteerde) en geeft zwart op wit aan dat de situatie gevaarlijk is;

Zo ook gebeurde in het kamp van verzoeker een geweldsincident, dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onvermeld laat

P. 23 :

"... Op 4 maart 2018 onttaardde een persoonlijk dispuut tussen een Palestijn en een Syriër in Rashidiyah in een vuurgevecht waaraan leden van de islamistische groepering Jund Ansar Allah deelnamen..."

Als zelfs de vermelding in haar eigen rapporten van de gewelddadigheid van Ansar Allah niet voldoende is om het lidmaatschap van verzoeker van deze organisatie als risicovol te beschouwen, dan doet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de waarheid en de wet geweld aan.

Verzoeker verzoekt alleszins erkenning als asielzoeker en aldus ook om de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen,, ondergeschikt minstens om het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om bij de asielaanvraag rekening te houden met de eigen, meest recente, rapporten."

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, laat verzoeker het volgende gelden:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt vast uit een zeer partiële lezing van het gedateerde verslag dat hij aanwendt, dat de veiligheidssituatie in de kampen, en Rashidiye in het bijzonder, niet van die aard is dat verzoeker er zou moeten vrezen voor zijn veiligheid en daarom niet kan bogen op de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4,\$2 van de vreemdelingenwet.

Nochtans dient ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen en te erkennen dat :

"... de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn"

Subsidiaire bescherming betekent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst, of zoals in casu, het geval van een staatloze, naar het land waar hij gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Dus ondanks dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dat de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn, is er volgens hem tegelijk geen risico dat verzoeker ernstige schade zou leiden.

Deze vaststelling op zich is in se al voldoende om de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen als ongegrond; verzoeker begrijpt niet dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enerzijds erkent dat de situatie erbarmelijk is maar anderzijds niet dat verzoeker, als minderjarige, geen risico loopt.

Bovendien spreken de verslagen die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf aanwendt, de eigen conclusie tegen.

Zo stelt het COI verslag van 22 juni 2015 betreffende de veiligheidssituatie van Palestijnen (pagina vanaf p 88 administratief dossier – p 15 van het verslag zelf) betreffende de leefomstandigheden in de kampen :

Qua huisvesting :

- Palestijnen mogen in Libanon geen onroerend goed bezitten.*
- De Palestijnen in de kampen mogen hun huizen niet onderhouden/verbouwen: bouwmaterialen worden niet toegelaten in het kamp.*
- 66% van de huizen is aangetast door vocht.*
- De slechtste behuizing is te vinden in de kampen Rashidiyah en Ayn al-Hilwa*
- De kampen behoren tot de meest dicht bevolkte plaatsen ter wereld.*

Wat betreft de voedselsituatie en de armoede

- Voedselonzeekerheid: 22% in Rashidiyah.*
- De helft van de werkende Palestijnen heeft een inkomen onder het bestaans-minimum.*
- Palestijnen ontvangen 1/3de van het loon van Libanezen.*

- Palestijnen mogen niet werken in 30 gesyndiceerde en 72 niet-gesyndiceerde beroepen.
- Palestijnse studenten van UNRWA-scholen hebben geen toegang tot Libane-se universiteiten.

Qua Hygiëne (p. 92 administratief dossier)

- Palestijnen moeten water kopen. Er is onvoldoende water aanwezig in de kampen. Het water is niet drinkbaar.

Poverty-profiles (p. 125 administratief dossier)

- 74% van de adolescenten leeft in armoede.
- De grote meerderheid van de Palestijnen werkt in de informele sector. (p. 140)
- De voedselonzeekerheid is het grootst bij Tyrus (Rashidiyah is daar gesitueerd). (p. 155)

Deze samenvatting is huiveringwekkend en treffend en ondanks de aanwezigheid van de rapportage in het dossier, stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij een risico loopt op schade. Als de voedselzekerheid van 22% van de bewoners ontbreekt, dan is het onmogelijk vol te houden dat verzoeker geen risico loopt;

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lijkt zijn conclusie vast te hangen aan het gegeven dat verzoekers vader een winkel heeft en groenten verkoopt en hij dus voldoende verdient om zijn gezin te onderhouden.

Het klopt dat de vader van verzoeker ervoor gezorgd heeft dat verzoeker niet gestorven is van de honger, maar gelet op bovenstaande vaststellingen kan toch onmogelijk worden volgehouden dat er voor verzoeker, als alleenstaande minderjarige, geen risico op schade bestaat en hij uitgesloten is van de subsidiaire bescherming. Zijn vader is geen vermogend man, maar iemand die niet de eindjes aan elkaar kan knopen. Hij loopt, zoals het gros van de Palestijnen in de kampen, ernstig risico's; niet alleen geweld maar ook andere deprivatie loert altijd om de hoek; waarom zou een vader zijn minderjarige zoon trouwens wegsturen?

Bovendien stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker, aangezien hij geld bij elkaar kon verzamelen om te vluchten, dat hij geen risico loopt. Dus als je voldoende rijk bent om te vluchten, ben je ipso facto uitgesloten van bescherming... Dit is een catch 22; als je immers te arm bent om te vluchten, loop je dus wel risico; Door dergelijke redenring te poneren, sluit de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen iedereen die om bescherming zoekt uit;

Verzoeker heeft het geluk dat een oom het bedrag voor het vertrek door een oom gesponsord zag, maar dat betekent niet dat hij in het kamp geen risico loopt.

Verzoeker wijst er ook op dat de Palestijnse vluchtelingenkampen en hun omgeving zones zijn, die aan het centrale gezag van de Libanese autoriteiten ontsnappen. Er is geen regulier gezag in de kampen, dan de verschillende, vaak gewelddadige fracties.

Verzoeker brengt ook een studie uit 2015 bij van NGO Geneva Call, die zich buigt over de situatie van minderjarigen in de Palestijnse kampen.

De studie gaat op sommige punten dieper in op geweld in de kampen. Zo stelt 80% van de respondenten (kinderen) dat zij zelf al te maken hadden met geweld of minstens hoorden over concrete geweldsituaties (p14-15); er bleek ook uit dat bijna de helft van de kinderen zelf "scherpe voorwerpen" gebruikte bij het oplossen van conflicten... Dit gedrag is uiteraard aangeleerd en reflecteert de ondraaglijke situatie in de kampen.

Nochtans lijkt dit voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onvoldoende om te besluiten tot het aanvaarden dat verzoeker een "risico" loopt op schade.

Verzoeker verzoekt dan ook, mocht de raad oordelen dat hij onvoldoende heeft aangetoond dat hij vluchteling is, quod non, om de subsidiaire bescherming; alleszins baseert de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op verouderde rapporten en negeert hij straal de eigen gevoegde rapporten, waaruit hij enkele alleenstaande passages uitlicht.

Minstens dient het dossier dan ook terug te worden gezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een grondig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de streek waarvan verzoeker afkomstig is, minstens te verwijzen en zich te baseren op de meest recente rapporten.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport *“Study: Children at Risk in the Palestinian Refugee Camps in Lebanon – 2015”* van Geneva Call als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 17 juli 2019 legt verwerende partij een nota met opmerkingen neer waarbij zij de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 voegt.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 26 augustus 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een persartikel over de financiële problemen bij het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en een persartikel over de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon neer.

2.2.4. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Preliminaire opmerking over de procedure bij de DVZ en het hoger belang van het kind

Wat betreft de in het verzoekschrift geuite kritiek op het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nalaat enige wet of rechtsregel aan te duiden die voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een niet-

begeleide minderjarige verzoeker op de DVZ verklaringen aflegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat de Raad een dergelijke wet of rechtsregel niet gekend is. Bovendien is deze kritiek niet dienstig in de mate dat nergens in de overwegingen en vaststellingen van de bestreden beslissing verwezen wordt naar verklaringen die verzoeker bij de DVZ heeft afgelegd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet niet in – op welke wijze het loutere feit dat hij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat van invloed kan zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissing. In zoverre de motieven van de bestreden beslissing gesteund zijn op verzoekers verklaringen, blijken dit enkel de verklaringen te zijn die verzoeker heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019. Op basis van de stukken in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud werd gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat rekening werd gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker door hem passende steunmaatregelen te verlenen en aldus de nodige voorzichtigheid te tonen bij de beoordeling van dit dossier. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van het kind *in casu* is veronachtzaamd.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, map met ‘documenten’, vluchtelingenkaart, geboortakte en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna:

Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.3.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.3.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 14, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro.

De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein Al Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De informatie in het door verzoeker bijgebrachte persbericht van de VRT van 1 augustus 2019, waarin gemeld wordt dat diverse landen, waaronder Nederland en België, hun beloofde steun aan UNRWA hebben opgeschort in afwachting van meer duidelijkheid omtrent vermeende misbruiken aan de top van het agentschap, is opgenomen in voormelde COI Focus van 9 augustus 2019, bijgebracht door verwerende partij. Noch uit deze COI Focus, noch uit voormeld persbericht blijkt evenwel dat de situatie in de vluchtelingenkampen hierdoor ernstig verslechterd is en dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad verwijst naar de hierboven aangehaalde concrete vaststellingen op basis van voormelde COI Focus. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze vaststellingen niet correct of niet langer actueel zijn.

2.3.3.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.3.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 26 augustus 2019 terloops meldt dat *"Libanon ondertussen vluchtelingen heeft gedeporteerd"*, blijft hij in gebreke deze algemene bewering te staven aan de hand van objectieve informatie. Evenmin toont hij aan dat hij, die geboren en getogen is in Libanon, persoonlijk een risico loopt op deportatie naar enig ander land.

2.3.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

In de bestreden beslissing wordt over de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende uiteengezet:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede

coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren."

Daar waar in de motivering hierboven wordt verwezen naar de COI Focus "Libanon – Veiligheidssituatie Update" van 7 augustus 2018, stelt de Raad vast dat het om een materiële vergissing gaat, nu de in de beslissing opgenomen hyperlink verwijst naar de recentere versie van dit rapport van 14 mei 2019.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad concludeert uit het voorgaande dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan worden besloten dat elke burger in Libanon zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon of van het vluchtelingenkamp Al Rashidiyeh is actueel geen sprake.

2.3.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hem verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van zijn verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers vluchtmotieven, (ii) zijn socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.3.2.3.1. Verzoekers vluchtmotieven

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij Libanon in juli 2018 verlaten heeft op aangeven van zijn vader, die zou hebben beseft dat verzoeker in het kamp Al Rashidiyeh in contact was gekomen met de islamitische groepering Ansar Allah en dat verzoeker hierdoor in de problemen kon komen. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met Ansar Allah op grond van volgende motieven:

“Zo stelt u met vrienden te hebben gevoetbald, muren te hebben leren beklimmen en dit onder ‘toezicht’ van ene A. A. (...). U was ervan overtuigd dat deze activiteiten louter voor het vertier waren opgezet. Ook toen jullie gevraagd werd of jullie geïnteresseerd waren in het leren monteren en demonteren van wapens en jullie, in geval van slagen, het krijgen van een cadeau voor ogen werd gehouden, zag u hier geen graten in en lichtte u bijgevolg uw familie hier niet over in. Uit deze door u geschetste gang van zaken kan niet worden opgemaakt dat u bij terugkeer naar al Rashidieh problemen zou kennen met Ansar Allah. Immers, uit uw verklaringen kan, in tegenstelling tot wat u aangeeft, totaal niet worden afgeleid dat u zich ertoe verbonden had toe te treden tot deze groepering en u de groep niet meer zou kunnen verlaten. Immers, uw activiteiten bleven beperkt tot voetballen en klimpartijen. Wat betreft uw bewering dat jullie, nl. een groot aantal jongeren, ook ‘geïntroduceerd werden tot de wapens’, dient opgemerkt dat dit beperkt was en geen ander licht kan werpen op bovenstaande appreciatie. U bent niet eens zeker of u twee of drie keer een dergelijke les van een uur hebt gehad, waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat dit slechts in zeer beperkte mate heeft plaatsgevonden. Verder geeft u, hiernaar gepeild, aan dat u tijdens de gehele periode van uw deelname aan deze activiteiten nooit hebt geweten dat deze georganiseerd werden door Ansar Allah. Daarenboven, u gevraagd of deze A. (...) op een of ander moment aan jullie gevraagd heeft hoe jullie stonden ten overstaan van Ansar Allah, ontkent u en stelt u ‘neen, hij zei niets, we waren nog nieuw’. Evenmin werd er nav. de wapentraining gealludeerd op Ansar Allah en hun motieven waarom jullie dit werd aangeleerd; u geeft aan dat er enkel gepeild werd of jullie een dergelijke opleiding leuk zouden vinden en werd er jullie een cadeau in het vooruitzicht gesteld. Zoals reeds aangestipt kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u effectief een engagement bent aangegaan met deze groepering en u beloftes ten overstaan van hen zou hebben geuit (CGVS p.9-10). Gezien het geheel van bovenstaande observaties is uw verklaring ‘éénmaal toetgetreden kan je niet meer vertrekken’ niet geloofwaardig (CGVS p.10). Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. U gevraagd waarom u het recht niet had te vertrekken, antwoordt u ‘het gaat over Ansar Allah, vanaf dat iemand tot de groep toetreedt, de jongeren beginnen info te krijgen en als iemand de groep verlaat en die info aan de buitenwereld kenbaar maakt dan krijgen ze schade en dan doden ze die persoon. Daarom kan je beter de groep niet verlaten’ (CGVS p.11). Gevraagd over welke informatie u zou beschikken die hen schade zou kunnen berokkenen, los van het feit dat u beweert niet eens te hebben geweten welke groepering het hier betrof, antwoordt u ‘beetje bij beetje introduceren ze wapens; daarna sturen ze jongeren naar Syrië om te vechten, dat soort zaken heb ik vernomen na de dood van mijn vriend’ (CGVS p.11). Gezien dit geen antwoord is op de vraag over welke info u beschikt én u de vraag bijgevolg nogmaals werd gesteld, kunt u slechts stellen ‘ik weet het niet, ik ken er niets van, ik ben niet lang gebleven en ik heb geen vragen gesteld’ (CGVS p.11). Hieruit kan evenmin afgeleid worden dat u iets te vrezen zou hebben van deze groepering en is het niet geloofwaardig dat leden van deze groepering na uw vertrek bij uw familie zouden zijn langsgekomen op zoek naar u, te meer uit uw verklaringen ook blijkt dat er mensen zijn die zich vrijwillig bij hen opgeven en u op geen enkele wijze aangeeft als zou u tijdens deze activiteiten bijzonder de aandacht van deze groepering hebben getrokken of zich omwille van bepaalde talenten hebben onderscheiden (CGVS p.11).

In de marge dient in dit kader nog aangestipt dat het weinig aannemelijk is dat u, ondanks uw jonge leeftijd, tijdens uw deelnames aan de verschillende activiteiten nooit zou hebben geweten dat A. (...) banden zou hebben met Ansar Allah daar u, hiernaar gevraagd, aangeeft dat hij in het kamp gekend staat als een, weliswaar, kleine verantwoordelijke van deze groepering en u hier geboren en getogen bent (CGVS p.11). Daarenboven kan er toch van worden uitgegaan dat jullie, de jongeren die deelnamen aan deze activiteiten, wel eens over hem zouden hebben gesproken en kan het niet overtuigen dat niemand hiervan op de hoogte zou zijn geweest, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat het een grote groep deelnemers betrof (CGVS p.11).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vrees ten overstaan van Ansar Allah.

Volledigheidshalve dienen nog volgende bedenkingen te worden gemaakt. Zo stelt u een drietal maanden voor het einde van het schooljaar gewond te zijn geraakt toen u viel op een werf terwijl u een ruzie tussen leden van Fatah en Hamas ontvluchtte (u toont op uw gsm een foto van uzelf in het ziekenhuis). Uit uw verklaringen blijkt overduidelijk dat u in dit dispuut niet persoonlijk werd gevisieerd, u hoorde het geluid van schoten en probeerde zo snel mogelijk uit de buurt te geraken. U was op het verkeerde moment op de verkeerde plek. U bevestigt, hiernaar gepeild, dat u uw verwondingen 'per ongeluk' hebt opgelopen (CGVS p.9). Hieruit kan niet worden afgeleid dat dit in uw hoofde leidt tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Wat betreft het gegeven dat uw oudste broer gebrouilleerd was geraakt met een verantwoordelijke van Ansar Allah en omwille hiervan, op aangeven van uw familie, een tweetal jaar geleden naar Duitsland is vertrokken, dient opgemerkt dat dit gegeven geen uitstaans heeft met uw motieven. Immers, u gevraagd of de problemen van uw broer iets te maken hebben met uw vertrek, antwoordt u dat u uw eigen motieven hebt en nergens kan er in de loop van uw verklaringen worden afgeleid dat dit specifieke aspect meegespeeld heeft in uw vertrek uit het land (CGVS p.4). Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van het CGVS."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Door te wijzen op de macht en de invloed die de groepering Ansar Allah in het vluchtelingenkamp Al Rashidiyeh heeft en op de werkwijze waarbij Ansar Allah jongeren stap voor stap initieert in de rites en geheimen om hen uiteindelijk te binden, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk was toegetreden tot Ansar Allah en zich er niet meer zonder nadelige gevolgen aan kon onttrekken. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker geleidelijk aan werd meegezogen in de organisatie en er geen bepaald moment kan worden aangeduid waarop hij lid was geworden, dan nog dient zijn bewering dat hij dermate betrokken was geraakt bij de organisatie dat hij ze niet meer ongestraft kon verlaten duidelijk te blijken uit de feiten. Dit is echter niet het geval. De algemene bewering dat de commissaris-generaal de zaken met een westerse bril bekijkt en miskent dat Ansar Allah erg organisch en weinig gestructureerd werkt, kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker betoogt verder dat het noch abnormaal, noch verdacht is dat hij het antwoord schuldig moet blijven wanneer hem gevraagd wordt naar zijn engagement ten aanzien van de groepering of naar de "geheimen" van de organisatie. Dit strookt evenwel niet met verzoekers verklaringen volgens dewelke jongeren bepaalde informatie krijgen wanneer ze tot de groepering toetreden. Volgens verzoeker is het trouwens net omwille van deze informatie dat men de groepering beter niet verlaat, aangezien Ansar Allah niet zou willen dat de buitenwereld hier kennis van krijgt en daarom personen die de organisatie verlaten uit de weg ruimt (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de groepering Ansar Allah hem dermate in zijn greep had dat de omstandigheid dat hij op gegeven ogenblik niet langer zou hebben deelgenomen aan activiteiten die vanuit de groepering werden gestuurd hem tot een doelwit van deze groepering zou hebben gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de informatie over de veiligheidssituatie in Libanon waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en daarin vermelde incidenten waarbij Ansar Allah betrokken was, dient te worden opgemerkt dat deze informatie geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijk relaas en niet van aard is afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen daarover.

De Raad merkt tot slot – en ten overvloede – nog op dat verzoeker zelf twijfel zaait over zijn werkelijke vluchtmotieven waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij, zoals het gros van de Palestijnen in de vluchtelingenkampen, ernstige risico's loopt en in dit verband ook financiële problemen aanhaalt. Verzoeker stelt dat niet alleen geweld maar ook andere "deprivatie" altijd om de hoek loert en stelt zich de vraag waarom een vader zijn minderjarige zoon trouwens zou wegsturen. Aldus wekt hij de indruk dat zijn persoonlijke socio-economische situatie, dan wel de algemene socio-economische en

veiligheidscontext van het vluchtelingenkamp aan de basis heeft gelegen van zijn vertrek en niet de persoonlijke problemen met Ansar Allah die hij aanvoert.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw Palestijnse identiteitskaart, geboorteakte en UNRWA-kaart hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier niet ter discussie staan. Wat betreft het door u neergelegde attest opgemaakt door het 'Popular Committee' van al Rashidieh dient opgemerkt dat dit attest spreekt over de situatie in uw kamp, dat beknot wordt op de dienstverlening van URWA en de aanwezigheid van Ansar Allah die, gezien de werkloosheid, jongeren aantrekt door hen geld aan te bieden. Dit schrijven is te algemeen om hieruit in uw hoofde te kunnen besluiten tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt mbt. het door uw voogd neergelegde rapport. De opmerkingen van uw voogd, in kader van de opgevraagde nota's van het persoonlijk onderhoud, waarin hij stelt dat niet weerhouden werd dat u verklaarde dat medewerking met Ansar Allah zorgt voor steun en bescherming en dat u stelde dat sommige wijken in uw kamp onveilig zijn, voegen niets toe aan uw persoonlijke motieven. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent uw reisdocument neer te leggen. U hiernaar gepeild geeft u aan dat dit in het bezit is van de smokkelaar omdat men u, wanneer men dit document in uw bezit zou aantreffen, terug zou sturen naar Libanon (CGVS p.8). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg geloofwaardigheid ontbeert en afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich omwille van problemen met de groepering Ansar Allah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.3.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoeker in Libanon

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashidiyah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoeker naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Zo blijkt dat u en uw zus UNRWA scholen bezochten en u nog bij een vriend van uw vader buiten het kamp een kappersopleiding volgde. U en uw familie kregen voedselhulp van UNRWA en u stelt dat deze organisatie het bed betaalt wanneer een patiënt naar het ziekenhuis moet (CGVS p.4-5). Uw vader verkoopt groenten, hij werkt in een winkel. U geeft aan dat hij voldoende verdient om zijn gezin op vlak van eten en kleding te onderhouden (CGVS p.4-5). Verder blijkt dat u en uw familie een woning betrekken in een gebouw van drie etages dat uw grootvader voor zijn kinderen heeft gebouwd. Gezien uw grootvader intussen is overleden betaalt uw vader iedere maand aan uw oma wat hij kan missen (CGVS p.5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u familie in het buitenland heeft (Duitsland, Dubai, Londen) die u en uw familie in het kamp financiële bijstand verlenen wanneer dit nodig is. Daarenboven heeft deze familie in het buitenland het bedrag van 9500 dollar gesponsord dat nodig was om uw reis naar het België te bekostigen en dient uw vader dit bedrag niet terug te betalen (CGVS p.8). Hieruit blijkt een grote bereidheid van hunnentwege uw familie in geval van nood bij te staan. Daarenboven beschikt u nog over familie in het kamp en getuigt u dat er onder jullie een goede verstandhouding heerst en er een grote bereidheid is elkaar bij te staan in geval van problemen (CGVS p.6). Uit het geheel van deze observaties blijkt dat u bij terugkeer naar al Rashidieh kunt terugvallen op uw ouders en familiaal netwerk.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn vader geen vermogend man is, maar iemand die er niet in slaagt de eindjes aan elkaar te knopen, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader voldoende verdient om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien, dat zijn gezin daarnaast ook voedselhulp krijgt van UNRWA en dat hij voor zover nodig beroep kan doen op de (financiële) steun van familie in en buiten het kamp. De hulpbereidheid van verzoekers familie blijkt uit het feit dat ooms en tantes in het buitenland verzoekers reis naar Europa hebben gefinancierd en verzoekers vader hier niets van hoeft terug te betalen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6 en 8).

Waar verzoeker citeert uit de COI Focus van 12 juni 2015 betreffende de leefomstandigheden van de Palestijnen in de vluchtelingenkampen, merkt de Raad op dat met deze informatie rekening is gehouden in de bestreden beslissing. Deze informatie is niet van aard een ander licht te werpen op de concrete en pertinente vaststellingen *in casu* op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoekers persoonlijke leefsituatie naar omstandigheden behoorlijk is.

De Studie van de NGO Geneva Call uit 2015 met betrekking tot de situatie van kinderen in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) werpt geen ander licht op verzoekers persoonlijke socio-economische en veiligheidssituatie in Libanon. Dat een groot aantal kinderen in deze kampen al te maken heeft gehad met geweld of gehoord heeft over concrete geweldssituaties, dan wel zelf geweld gebruikt bij het oplossen van conflicten, duidt er niet op dat verzoeker zich in het kamp al-Rashidiyeh persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond of zou bevinden bij terugkeer. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, maar blijft wat dit betreft in gebreke.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 26 augustus 2019 naar een persbericht van 19 juli 2019 naar aanleiding van betogingen van Palestijnse vluchtelingen tegen een nieuwe discriminerende arbeidswet in Libanon. Verzoeker toont echter niet aan, noch blijkt uit de gegevens van zijn dossier, dat deze nieuwe wet een nadelige impact heeft op zijn arbeidskansen in Libanon, laat staan dat hij als gevolg van deze wet in een precare socio-economische situatie dreigt terecht te komen. Te dien einde kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Gelet op het voorgaande, voert verzoeker geen concrete argumenten aan ten aanzien van de hogere pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad, nu zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden aangevochten, tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

2.3.3.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoeker waaruit blijkt dat verzoeker zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevindt die hem ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.3.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal

op goede gronden de beslissing genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker kan blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat hij dus nog steeds als Palestijns vluchteling kan worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt, heeft meegenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN